

Scrisori către îngeri

LARISA BĂLAN

De dimineată o lacrimă mi-a șters obrazul...
Cred că era lacrima ta...
O lacrimă purtată de la răsărit,
Până dincolo de apus,
De la viață,
Până dincolo de moarte...

Pe unde ne cauți stea cu aripi?

Azi cerul era curat, senin,
Doar pene de soare mai mângâiau vâzduhul,
Greu încercat de suspine
Și încremenit de spaima urletelor albe
Ale inimilor ce stau la rând în negru...

Am ridicat privirea și m-am întrebat:
Dacă-n inimă e frig, afară de ce-i așa cald?
Aș fi vrut să fie furtună, știi?
Să îți plângă cerul lacrimile,
Să nu ți le lași pe obrajii noștri,
Dar probabil n-ai mai vrut să plouă,
Căci moartea ți-a picurat destul în suflet...

Aș fi vrut să îți mai povestesc,
Dar sigur știi deja tot ce gândesc...
Desfă-ți aripile fragede și zboară în Înalt
Să ne privești de-acolo, te rugăm, cu drag...
Să îți muți sufletul în luna plină
Și zâmbetul în fiecare rază de lumină!

O să-ți mai trimit, din când în când, un avion de hârtie,
Să-ți desenez cu el câte un vers,
Poate te-ar bucura...

Să rămâi treaz, să nu cazi în ispititorul somn!
Oh, suflet de înger!
De ce n-ai mai putut rămâne om?

Omagiu: A. R. B.